

Απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του Σωματείου **Μισθωτών Τεχνικών (11/11/2016)**

Να οργανώσουμε την αντεπίθεση

Η καταστροφή που μας απειλεί άμεσα...

Κυβέρνηση και άρχουσα τάξη, προετοιμάζουν νέο γύρο αβάσταχτων αντιλαϊκών μέτρων που «τσακίζουν» τα δικαιώματά μας στο βωμό της κερδοφορίας των μονοπωλιακών ομίλων.

Μετά την αντιασφαλιστική λαίλαπα του προηγούμενου διαστήματος, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αξιοποιώντας τη δεύτερη αξιολόγηση και τις «πιέσεις» των δανειστών, επιχειρεί να υλοποιήσει πάγιες απαιτήσεις των ομίλων, του ΣΕΒ, του ΣΤΕΑΤ και των υπόλοιπων εργοδοτικών οργανώσεων προωθώντας τις ατομικές συμβάσεις εργασίας, τις εργασιακές σχέσεις «λάστιχο», την απελευθέρωση των απολύσεων, την περαιτέρω μείωση του κατώτατου μισθού και την πραγματική σφαγή στα επιδόματα, ως προαπαιτούμενα για την ανάπτυξη, την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία των μονοπωλιακών ομίλων.

Πίσω απ' το νεανικό πρόσωπο της νέας υπουργού εργασίας κρύβεται ο αντεργατικός χαρακτήρας μια αστικής κυβέρνησης που με το μανδύα της «αριστεράς» επιδιώκει να επιβάλει μέτρα που δεν κατάφεραν να υλοποιήσουν ούτε λεγόμενες «φιλελεύθερες κυβερνήσεις», υλοποιώντας του «μύχιους πόθους» των μονοπωλιακών ομίλων απέναντι στο εργατικό κίνημα, το «λοκ-αουτ» και τον περιορισμό μέχρι και σχεδόν την απαγόρευση της συνδικαλιστικής δράσης.

Και πώς να την αντιμετωπίσουμε

Είναι πια φανερό, απ' την ίδια μας την πείρα, πως οποιαδήποτε προσμονή μιας θετικής αλλαγής της κατάστασης «απ' τα πάνω» είναι αυταπάτη. Η επίθεση δεν θα σταματήσει από μόνη της, αν δεν την αντιμετωπίσουμε εμείς οι ίδιοι. Μοναδικός τρόπος που διαθέτουμε για να απαντήσουμε στη συγκροτημένη επίθεση του αντίπαλου, είναι η οργάνωση της δικής μας πάλης, η κλιμάκωση της αντιπαράθεσης με την πολιτική ΕΕ-κυβέρνησης-άρχουσας τάξης σ' όλους τους κλάδους, με τα πορίσματα τους και τον εργοδοτικό συνδικαλισμό των ηγεσιών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ στόχος του οποίου είναι η «αναίμακτη» για το κεφάλαιο προώθηση της πολιτικής του.

Βασικό ζήτημα που πρέπει να μας απασχολήσει είναι πως, στην πράξη, θα κλιμακώσουμε την πάλη μας. Πως θα οργανώσουμε, μέσα στους χώρους δουλειάς, μια μαζική πανελλαδική απεργία που να αποτελέσει νέο σημείο κλιμάκωσης της ουσιαστικής αντιπαράθεσης με την αστική πολιτική. Αυτό είναι το κριτήριο που θα κρίνει τη πραγματική συνεισφορά και τελικά την ίδια την ταξική τοποθέτηση του κάθε εργαζόμενου, του κάθε σωματείου.

Ζητούμενο είναι οι όροι πραγματικής κλιμάκωσης της αντιπαράθεσής μας με την εργοδοσία και το κράτος της, με τους συνδικαλιστικούς βραχίονες, με τους συμμάχους της. Το ζήτημα της επιτυχίας μιας απεργίας δεν αφορά κυρίως την ημερομηνία της απεργίας αλλά **την οργάνωσή**

της, το περιεχόμενό της, τη συμβολή στην αποκάλυψη του πραγματικού αντίπαλου, την έκταση και την ποιότητα του συντονισμού με άλλα ταξικά σωματεία, την ουσιαστική ενημέρωση και προετοιμασία της στους χώρους δουλειάς, την αντιμετώπιση της ιδεολογικής πίεσης αλλά και της εργοδοτικής τρομοκρατίας αξιοποιώντας και το προσωπικό παράδειγμα. **Η οργάνωση μιας απεργίας τελικά είναι κλιμάκωση της συνολικής δουλειάς που κάνει ένα σωματείο και αποτυπώνει τον προσανατολισμό και το περιεχόμενο της δουλειάς του, τη μαχητικότητα των μελών και της διοίκησής του, τον τρόπο λειτουργίας του, το πόσο συχνά κάνει γενικές συνελεύσεις και πόσο σέβεται τις αποφάσεις τους, τον τρόπο που στέκεται στη γενική ταξική διαπάλη.**

Η πείρα απ' την διαπάλη με τον όμιλο του ΑΚΤΩΡ για την απόκρουση των ατομικών συμβάσεων αγγλικού δικαίου και την **ανάκληση της απόλυσης της συναδέλφου** που δεν δέχτηκε να τις υπογράψει, είναι πολύτιμη. Η σχετική αναδίπλωση του ομίλου στο ζήτημα της απόλυσης και η προσωρινή απόκρουση των συμβάσεων που δεν προχώρησαν σε κανέναν άλλο εργαζόμενο, δείχνει τη σημασία του προσωπικού παραδείγματος και της στάσης του κάθε πρωτοπόρου εργαζόμενου, την ανάγκη το σωματείο να είναι άτεγκτο στο περιεχόμενο της πάλης, αλλά και τη σημασία της αλληλοστήριξης με το υπόλοιπο ταξικό εργατικό κίνημα, όπου ο ρόλος του Συνδικάτου Οικοδόμων και του ΠΑΜΕ ήταν κρίσιμος.

Τι κίνημα χρειαζόμαστε σήμερα;

Το ερώτημα που μπαίνει αντικειμενικά είναι τι κίνημα χρειάζεται σήμερα, για να οργανώσει πετυχημένα μια απεργία, για να κλιμακώσει την πάλη, για να συσπειρώσει δυνάμεις, για να αντεπιτεθεί. Το κίνημα που χρειαζόμαστε σήμερα για να αποκρούσουμε το νέο γύρο επίθεσης, για να ανακτήσουμε τις απώλειες του προηγούμενου διαστήματος και για να ανοίξουμε το δρόμο για το μέλλον, πρέπει να έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, τόσο σε επίπεδο προσανατολισμού και περιεχομένου, όσο και σε επίπεδο μορφής, **που απορρέουν και απ' τον εχθρό που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.**

Το βάθος και η έκταση της επίθεσης που αντιμετωπίζουμε οφείλεται στην οικονομική αδυναμία του συστήματος να προχωρήσει σε ορισμένες συναινετικές παραχωρήσεις όπως έκανε ευκολότερα στο παρελθόν, λόγω της όξυνσης του διεθνούς ανταγωνισμού και γενικότερα της ίδιας της καπιταλιστικής συσσώρευσης. Στα πλαίσια αυτά κάθε κατάκτηση του εργατικού κινήματος μπορεί να γίνει μόνο σε γραμμή σύγκρουσης με τους μονοπωλιακούς ομίλους, σε γραμμή ρήξης με την πολιτική της ανταγωνιστικότητας σε αντιπαράθεση με την κοινωνική συναίνεση της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Με πολύ απλά λόγια, χρειαζόμαστε ένα κίνημα που δεν θα «τσιμπά» στα παραμύθια μιας τάχα εναλλακτικής καπιταλιστικής ανάπτυξης με άλλο νόμισμα, άλλη διευθέτηση του χρέους όπου εργαζόμενοι και εργοδότες θα συνυπάρχουν αρμονικά. Ένα κίνημα που αντιλαμβάνεται πως η ανάπτυξή τους περνά πάνω απ' τις δικές μας απώλειες. Ένα κίνημα που όχι απλά δεν κρύβει τον αδιέξοδο χαρακτήρα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και την αντικειμενική αδυναμία της να δώσει φιλολαϊκές λύσεις, αλλά τον προβάλλει σε αντιδιαστολή με τις τεράστιες δυνατότητες κάλυψης των αναγκών σήμερα. Μόνο έτσι μπορεί να απαντήσει στη μοιρολατρία του «καπιταλιστικού μονόδρομου», μόνο έτσι μπορούν να ξεσηκωθούν οι εργαζόμενοι, να αντιληφθούν την τεράστια διάσταση ανάμεσα στη δυνατότητα και στην πραγματικότητα, να καταλάβουν την δύναμή τους, να οργανωθούν και να παλέψουν για όσα τους αξίζουν. Μόνο

αυτό το ξεκάθαρο περιεχόμενο μπορεί να τροφοδοτήσει τους αγώνες και τις συγκρούσεις στους χώρους δουλειάς που απαιτούνται σήμερα, για να ισχυροποιηθεί ποιοτικά και οργανωτικά το κίνημα, για να ανακόψει την επίθεση, να ανακτήσει απώλειες και να κερδίσει νέες κατακτήσεις.

Τον ίδιο στόχο και τις ίδιες αναγκαιότητες υπηρετεί και η μορφή οργάνωσης του κινήματος. Σήμερα, είναι αδύνατη η συνέχεια και η κλιμάκωση των αγώνων όταν περιορίζονται σε επίπεδο μιας επιχείρησης ή ακόμα και ενός μεμονωμένου κλάδου. Η δυναμική του αντίπαλου, ο καθολικός χαρακτήρας της επίθεσης απαιτεί μια αντίστοιχη απάντηση. Μοναδικός δρόμος είναι ο πανεθνικός σταθερός συντονισμός όλων των εργαζόμενων που αναπτύσσουν τη δράση τους σε γραμμή ρήξης με τον πραγματικό αντίπαλο, τους ομίλους, την πολιτική τους και το κράτος τους.

Οι ηγεσίες των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ έχουν από καιρό «αλωθεί» απ' τον αντίπαλο. Η τακτική τους υπηρετεί τη στρατηγική του κεφαλαίου, ενώ αξιοποιούνται για την εκτόνωση των αγωνιστικών διαθέσεων, για τον εγκλωβισμό ζωντανών δυνάμεων σε μια γραμμή που όχι απλά δεν συγκρούεται, αλλά ούτε καν αμφισβητεί την κυρίαρχη πολιτική. Θέλουν απεργίες «ντουφεκίες στον αέρα», την ίδια στιγμή που υπογράφουν κοινωνική ειρήνη με τα αφεντικά, «κοινά πορίσματα» και «κοινές ανακοινώσεις» και συμφωνούν μέχρι κεραίας με τα συμφέροντά τους. Αυτός ο σχεδιασμός δεν εκπονείται από τους εργαζόμενους, αλλά στα κυβερνητικά γραφεία. Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από αυτές τις ηγεσίες. Η υπόθεση της υπεράσπισης της ζωής μας και της κλιμάκωσης του αγώνα μας θα κριθεί μέσα στους χώρους δουλειάς από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Παίρνουμε την υπόθεση της οργάνωσης της πάλης στα χέρια μας σε κάθε κλάδο, αλλάζουμε τους συσχετισμούς, δυναμώνουμε τα σωματεία μας, δίνουμε απάντηση με τη συμμετοχή μας στην απεργία. Η οργάνωση της πάλης των εργαζόμενων απαιτεί ανοικτή ρήξη με το σύνολο του εργοδοτικού και κρατικού συνδικαλισμού, διαφώτιση για το ρόλο και τη σημασία του.

Έτσι, η προάσπιση και η διεύρυνση των εργατικών δικαιωμάτων σήμερα δεν μπορεί παρά να περάσει μέσα απ' το μαζικό, ταξικό πόλο στο συνδικαλιστικό κίνημα, που σε αντιπαράθεση με τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό κινείται, δρα και αναπτύσσεται με κατεύθυνση ρήξης και σύγκρουσης με τον αντίπαλο. Και ο πόλος αυτός στο εργατικό κίνημα είναι υπαρκτός, διευρύνει τις δυνάμεις του, οργανώνει σε κάθε χώρο δουλειάς συγκρούσεις, επεξεργάζεται αγωνιστικά πλαίσια πάλης. Η διαχωριστική γραμμή είναι πλέον ξεκάθαρη: απ' τη μια βρίσκονται οι μονοπωλιακοί όμιλοι, το κράτος τους, η ΕΕ και ο ξεπουλημένος συνδικαλισμός και απ' την άλλη βρίσκεται το ΠΑΜΕ με τις εκατοντάδες σωματεία και εργατικά κέντρα, τις δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους και την συνεχή προσπάθεια οργάνωσης της πάλης.

Η συνδιάσκεψη του ΠΑΜΕ στις 19 και 20 Νοέμβρη αποτελεί μια κρίσιμη καμπή για το εργατικό κίνημα. Γιατί αποδεικνύει πως το ταξικό εργατικό κίνημα όχι απλά υπάρχει, αλλά πως δυναμώνει, προχωράει τολμηρά αποφασιστικά με μια ανοιχτή, ζωντανή συζήτηση, όπου το λόγο τον έχουν οι εργαζόμενοι, που θα μεταφέρουν τις αγωνίες, τις ανησυχίες, τον προβληματισμό που υπάρχει στους κλάδους που εκπροσωπούν, θα εξετάσουν πώς καλύτερα θα οργανώσουν την πάλη, ξεπερνώντας δυσκολίες και αδυναμίες. Αποδεικνύει πως είναι πρωτοπόρο κομμάτι του κινήματος γιατί συζητάει ανοικτά για τις μορφές οργάνωσης της πάλης, πως συζητάει για τον εμπλουτισμό του πλαισίου πάλης.

Και το δίλλημα που μπαίνει στο κάθε ένα είναι αν θα συμβάλει με όλες του τις δυνάμεις στην περεταίρω ισχυροποίηση αυτού «του μεγάλου μετώπου της εργατιάς» ή θα βρεθεί απέναντι του. Και κάθε ένας κρίνεται απ' τον τρόπο με τον οποίο απαντά σ' αυτό το δίλλημα.

Ο επιτήδειος ουδέτερος...

Μ' αυτό το κριτήριο κρίνει κανείς και τη γραμμή που κρατά τάχα ίσες αποστάσεις απ' τον ταξικό πόλο του εργατικού κινήματος, το ΠΑΜΕ, και απ' τον κυβερνητικό συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Ακόμα και στην καλύτερη εκδοχή της, η γραμμή αυτή ενώ στα λόγια υποστηρίζει την ανάγκη ταξικού προσανατολισμού των αγώνων, στην πράξη υποσκάπτει τα θεμέλια αυτού του προσανατολισμού, αφού αρνείται τις προϋποθέσεις και τους οργανωτικούς όρους αυτής της κατεύθυνσης.

Κρατά ίσες αποστάσεις απ' τον ταξικό πόλο του ΠΑΜΕ και τον κυβερνητικό πόλο της ΓΣΕΕ, διακηρύττοντας την ανάγκη ενός τάχα «τρίτου» πόλου ανάμεσα στους δύο, γραμμή που άσχετα με τις προθέσεις, αδυνατίζει στην πράξη τον ταξικό πόλο υπηρετώντας τελικά τον πόλο του εργοδοτικού συνδικαλισμού. Όπως έχει μάθει με ποταμούς αίματος το εργατικό κίνημα «in Harlan County there are no neutrals there».

Στη καλύτερη περίπτωση, ο περιβόητος τρίτος πόλος εκφυλίζεται στη γραμμή της «ανατροπής της κυβέρνησης απ' τα αριστερά και απ' τα κάτω». Είναι η χρεωκοπημένη πολιτική λογική που οδήγησε το κίνημα στο να γίνει ουρά διαδοχικά του ΠΑΣΟΚ για να ανατρέψει την κυβέρνηση ΝΔ και να γίνει κυβέρνηση, μέχρι τελικά του ΣΥΡΙΖΑ για να γίνει επίσης κυβέρνηση.

Σήμερα, όμως η ίδια πολιτική επανέρχεται ξαναζεσταμένη και εγκλωβίζει δυνάμεις σε ένα πολιτικό γαϊτανάκι χωρίς τέλος, με το ρόλο του σωτήρα σε στελέχη της πρώτης κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ.

Απεργιακός Ξεσηκωμός!

Το μέλλον που μας ετοιμάζουν δεν μας χωράει! Δεν θα ζήσουμε με βάση τα δικά τους μέτρα. Πρέπει και μπορούμε να ζήσουμε με βάση το μπόι μας! Γιατί όταν σηκωθούμε είμαστε ψηλότεροι απ' όλους. **Κλιμακώνουμε την αντιπαράθεση οργανώνοντας την μαζική απεργία στις 8 Δεκέμβρη. Συμμετέχουμε στις απεργιακές συγκεντρώσεις του ΠΑΜΕ (στην Αθήνα στις 10.30 π.μ. στην Ομόνοια).** Προχωράμε στην πλατιά ενημέρωση των συναδέλφων στους χώρους δουλειάς για το περιεχόμενο της επίθεσης, την ανάγκη και το περιεχόμενο της ανασύνταξης και της αντεπίθεσης.

Επιστρέφουμε ως απαράδεκτα τα πορίσματά τους, τις συμφωνίες τους.

Απαιτούμε δικαιώματα στην εργασία και τη ζωή, με βάση την εποχή μας – τον 21ο αιώνα, τις ανάγκες μας!

- Κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων. Κατάργηση της πληρωμής με δελτίο παροχής υπηρεσιών. Πλήρης και σταθερή εργασία για όλους. Μείωση των ωρών εργασίας (35ωρο, 5νθημερο, 7ωρο). Κατάργηση του αντεργατικού πλαισίου για τις ΣΣΕ, επαναφορά των κλαδικών συλλογικών διαπραγματεύσεων. Υπογραφή ΣΣΕ στον κλάδο με αναπλήρωση των απωλειών των εργαζομένων. Κανείς εργαζόμενος να μην υπογράψει ίδιο ή παρόμοιο συμφωνητικό σαν αυτό που προωθεί ο όμιλος ΕΛΛΑΚΤΩΡ. Άμεση ανάκληση της απόλυσης της συναδέλφου.
- Επίδομα ανεργίας για όλους (και για τους εργαζόμενους με μπλοκάκι και τους αυτοαπασχολούμενους) για όσο διαρκεί η ανεργία. Ο χρόνος ανεργίας να υπολογίζεται ως χρόνος ασφάλισης για τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού

δικαιώματος. Δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για τους άνεργους, χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Πάγωμα των χρεών προς τις τράπεζες – δημόσιο – ΤΣΜΕΔΕ - ΟΑΕΕ, των τιμολογίων των ΔΕΚΟ (ΔΕΗ – ΟΤΕ -ΕΥΔΑΠ) για τους εργαζόμενους, τους αυτοαπασχολούμενους και τους μικροεπαγγελματίες όσο διαρκεί η κρίση. Κατάργηση του ΚΕΑΟ και του νόμου για τις κατασχέσεις.

- Άμεση δραστική μείωση των ασφαλιστικών. Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νομών ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ. Όχι στα επαγγελματικά ταμεία. Όχι στην ανταποδοτικότητα στην κοινωνική ασφάλιση. Αποκλειστικά δημόσια, καθολική υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση στη βάση των σύγχρονων αναγκών μας. Αποκλειστικά δημόσια δωρεάν υγεία-πρόνοια με κατάργηση των εισφορών στον κλάδο υγείας. Έξω τα Ταμεία από το χρηματιστήριο, έξω το ΤΣΜΕΔΕ από Τρ. Αττικής και Εθνική. Πλήρης κάλυψη των απωλειών των αποθεματικών από το κράτος και το μεγάλο κεφάλαιο.
- Να μπει φρένο στη φοροληστεία των εργαζομένων. Να πληρώσουν οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες και οι εφοπλιστές.

Συντονιζόμαστε με το υπόλοιπο ταξικό εργατικό κίνημα συμμετέχοντας στις κινητοποιήσεις του ΠΑΜΕ και στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη στις 19-20 Νοέμβρη αποστέλλοντας παρατηρητές.

Φωνάζουμε δυνατά μαζί με δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους να φύγει το ΝΑΤΟ απ' το Αιγαίο, να κλείσουν οι Νατοϊκές βάσεις με αποδέσμευση της Ελλάδας απ' το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, καμία εμπλοκή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και πολέμους, συμμετέχοντας στη συγκέντρωση των φορέων στις 15/11 στις 6.30 μ.μ. στην Ομόνοια. Συμμετέχουμε στη μεγάλη πορεία για το Πολυτεχνείο στις 17/11.